

KLUB MORAVSKÝCH SKLADATELŮ
(člen Asociace hudebních umělců a vědců)
pořádá za finančního příspěví
Nadace Leoše Janáčka, Nadace Partnerství OSA a Nadace Český hudební fond

KOMORNÍ KONCERT
POCTA ARNE LINKOVI
k jeho nedožitém 80. narozeninám

Program se skladeb Arne Linky :

Neviditelné obrázky z dětství
Na dvorku - Ukolébavka

Variace na Svatováclavské téma
Intermezzo

Jan SEHNAL - klavír

Blues

Karel KOŠÁREK - klavír

Ave Maria

Veronika ZAPLATIOVÁ - zpěv
Iva BARTOŠOVÁ - klavír

Sonatina pro klavír č. 1

Allegro assai - Rubato (Tempo quasi Andante) - Allegro molto - Feroce
Karel KOŠÁREK - klavír

Danza ze Suity F-dur

Mojmír BÁRTEK - trombon a Iva BARTOŠOVÁ - klavír

Hanácké písně I. a II. řada

Ženský pěvecký sbor Gloria Brunensis (sbormistr Natalia Chirilenco)
Královopolský chrámový sbor (sbormistr Jan Hanáček)
Karel KOŠÁREK - klavír
diriguje Natalia CHIRILENCO

Koncertní sál Konzervatoře v Brně, Lužánecká 14
Úterý 27. února 2018 v 19 hodin

Arne Linka, pianista, skladatel, improvizátor, muzikolog, pedagog a muzikoterapeut, narozen 6. 2. 1938, Zborovice (okres Kroměříž), zemřel 6. 3. 1999, Brno.

Pocházel z rodiny po několika generacích kantorské, v dětství se projevoval jako zázračné dítě: měl absolutní sluch, hrál od čtyř let na klavír, brzy četl noty, od osmi let improvizoval, od devíti vystupoval veřejně, od dvanácti získával ceny v hudebních soutěžích. Studoval gymnázium v Kroměříži (1953–55) a poté konzervatoř v Brně (1955–59); některé ročníky studoval současně. V klavíru byl na konzervatoři žákem Kurzova odchovance Viléma Vaňury, skladbu absolvoval na JAMU (1959–63) u Viléma Petrželky, Miloše Ištvana a Jana Kapra (diplomní práce *Lyrická svita Albana Berga*); podněty získával i z jazzu a avantgardních kompozičních technik; studium ukončil skladbou *Symfonieta pro velký orchestr op. 2*. Na JAMU absolvoval aspirantské studium hudební teorie u Theodora Schaefera, Ctirada Kohoutka a Jana Kapra (1966–69), titul PhDr. získal na Univerzitě Palackého v Olomouci 1972, CSc. v Ústavu teorie a dějin umění ČSAV v Praze 1989, na JAMU se habilitoval v oboru hudební teorie 1992.

Po dvouleté vojenské službě, kterou zčásti prožil v uměleckých souborech (Armádní umělecký soubor Víta Nejedlého), působil u divadel v Praze (improvizace apod.), po návratu do Brna se věnoval pedagogické práci na brněnské konzervatoři (mimo jiné byl korepeticem k tanci resp. baletu) a na JAMU, kam se 1. 9. 1990 vrátil po působení na pražské konzervatoři v letech 1983–90. Přednášel a učil řadu disciplín, mimo jiné harmonii, kontrapunkt, analýzy, improvizaci.

Jako pianista absolvoval asi 500 recitálů (i vystoupení v rozhlase a televizi), kdy často uplatňoval své improvizací nadání. Sám improvizaci pokládal za svůj nejvlastnější, nejosobitější a nejúspěšnější umělecký projev; uplatňoval v ní nejrůznější přístupy, styly a techniky, improvizoval k poezii, obrazům, fotografiím, tanci apod. Skladatelské dílo čítá na 60 děl (jen některá jsou označena opusovým číslem), především skladby klavírní, jež sám premiéroval. Značná část z nich souvisí s improvizací tvorbou (zejména skladby klavírní), je inspirována lidovou písní, skladbami tzv. vyššího populáru, jazzem (formově jde o fantazie, skladby nesou tituly *Procitnutí jara*, *Intermezzo*, *Hra na fuqu*, *Meditace na téma Karla Vlacha* apod.). Uplatňují se v nich různé stylové rysy: Olga Kittnarová uvádí návaznost na rysy hudby Vítězslava Nováka, Josefa Suka, Jaroslava Křičky, na neoklasicismus, evropskou klasiku 20. století (Prokofjev, Šostakovič), racionální kompoziční techniky (dodekafonie), jazzový swing a bop, atp. Napsal i několik scénických hudeb, např. pro Divadlo bratří Mrštíků v Brně (dnes Městské divadlo Brno).

Jako publicista zveřejnil na 600 textů, patřily k nim recenze koncertů a knih (např. prací Ctirada Kohoutka, Karla Risingra, Jana Vičara, Jiřího Válka), muzikoterapeutické stati v časopisech *Lidová demokracie*, *Naše zdraví*, *Rovnost*, *Vitalita*, *Zdraví* a dalších, referáty o koncertech ve *Svobodném slově*, v měsíčníku *Kam v Brně*, přes třicet rozhlasových hudebně vzdělávacích pořadů, přednášky v divadlech hudby, texty do programů koncertů a úvody ke koncertům, příspěvky do slovníků, rozhovory pro časopisy, úvody k vydání skladeb jeho švagra Zdeňka Pololánika. Hudebně teoretické dílo, zabývající se často detailní „technologickou“ problematikou dodekafonie apod., zůstalo až na výjimky v rukopisech. Výrazně se Linka uplatňoval v muzikoterapii, již se zabýval od roku 1975; propagoval ji publicisticky, přednáškami s hudebními ukázkami, vydal o ní široce užívanou publikaci.